

Câștigatorii concursului de epigrame și calambururi

BERBENTE CORNELIU, București, **Marele Premiu „George Ranetti”**

Romeo și Julieta la Mizil

Romeo, Julieta la Mizil?!
Povestea-atunci nu-i chiar așa amară:
Trăiesc și astăzi, au și un copil,
El este “naș”, iar dânsa șef de gară!

Love story

Demult, în clasele primare,
Am cunoscut o fată care
Mi-a dăruit învățătură
Întâia oară-n formă pură.

Pe fața ei citeam iubire,
Mai clar ca-n cartea de citire,
Și timpul se oprea din zbor,
Pierind cu domnu-învățător.

Ființa ei, ca-ntr-un buchet,
Strângea întregul alfabet,
Cu litere mijind cuminte
Dulci începuturi de cuvinte.

Avea pe “a” din aluniță ,
Și cei doi “v”, din veveriță.
Un “c” suna din clopoțel
Să dea de veste lui “I-mare”
Ce sta de pază-n Irinel,
Că “s” se-ascunde-n sărutare,
Când “f” roșește-n flori de ie,
Și “m” la mijloc o mlădie.

Pe umeri gingași, mici și moi,
Puteam să număr pân-la doi,
Și degețele delicate
Se lasă zece numărate.

Din părul ei puteai să știi
Că-s blonde zecile de mii,
Și-n ochi albaștri tăinuit
Clipea plus-minus infinit ...
Copila, înflorind femeie,
Cu-ngăduință-a așteptat
Copilul, devenind bărbat,
Învățătura s-o încheie.
Așa, încetul cu încetul,
S-a terminat tot alfabetul.

Cu literele-acestea iar
Se scrie un abecedar,
Citit în anii cei târzii,
Când vom redeveni copii.

Romeo și Julieta

În lume dușmănoasă și haină,
De sus primiră-n dar să se iubească.
Aceasta-i tragedia: e divină
Iubirea lor, iar moartea – omenească!

Vorba lui Ranetti

De-ar mai trăi, uitându-se atent
La toți acei câți stau în Parlament,
– O, ce dă lume stă!, s-ar fi mirat
Ranetti azi .– Și nici un om... dă STAT!

JANET NICA, Premiul II „Grigore Tocilescu”

Dezamăgire

În noaptea nunții cu Julieta,
Intră Romeo la idei :
Nu s-a simțit în largul lui,
Ci s-a simțit în largul... ei.

Avertisment

Cenacliști de-aiurea,
Ce vă știți filați,
Urlați la Mizil,
Tăceți la Urlați !

Calambur ca la Mizil

Ranetti te furnică,
Oricât ai fi de mic.
Sămânța lui de vorbă
Ajunse mizilic.

Clarificare

-Primarului scriitor Emil Proșcan-

Cum ajunse don Emil
ăl mai mare din Mizil?

Dintre cei ce-aici se plimbă,
Este cel mai tare-n limbă !

GHEORGHITA LIDIA, Iasi, Premiul III, „Agatha Bacovia”

Sfat

Să nu urlați prea tare, răgușiți.
Cunosc eu o rețetă de oameni fericiți:
Să conjugăm în cor cu suflet de copil:
Eu rîd, tu râzi, noi rîdem la Mizil

Sfatul lui Ranetti

Ca s-aflăm unde-au trăit
Julieta și Romeo cel vestit
Ranetti ne dă un sfat serios:
Să citim **HLIZIM** ... pe dos.

Relativitate (relativism)

Romeo și Julieta – eternă pereche
La Mizil poposesc un “moment”.
Lângă Ranetti și muza lui veche
Se schimbă și clipa în”monument”.

CEHAN AURELIAN, Husi, premiul III „Agatha Bacovia”

Rondelul blondelor

Și-a dorit să fie blondă ...
Cu puțini pistrui pe față ,
Știe el, c-așa-i la modă
Și poți reuși în viață.

El i-a cumpărat o Skodă ,
Cea mai tare de pe piață ;
Și-a dorit să fie blondă ...
Cu puțini pistrui pe față !

Scumpă ea este la vorbă ...
Numai părul e de vină ;
Este cum vrea el, la modă ,
Vocea... puțin masculină .

Și-a dorit să fie blondă !

Castigatorii concursului de poezie

DAVIDOIU IULIA, Marele Premiu „George Ranetti”

Chaque jour je trouve l'éternité en toi
Caut afecțiune unde există dezamăgire.
În căutarea unei clipe perfecte pentru care mulți aleargă toată viața ;
devotament hilar sau siguranța că putem mai mult ?
Niciodată nu cunoști o persoană până nu o vezi cu adevărat fericită.
Și azi am citit iubirea în ochii tăi
de parcă iubirea e o poezie scrisă în suflet și în lacrimi.
Da, în lacrimi... și iubirea însăși e o lacrimă.
Sau un zâmbet... crezi poți cere mai mult atunci când ai totul ?
Citesc în zâmbetul tău că lumea întreaga există ...
Oare tu mă citești pe mine vreodată ?
Oare tu îmi ghicești serenitatea în îmbrățișare ?
Lumea există doar pentru că noi să putem trăi în ea...

DUMITRAN RALUCA, elevă, Colegiul “Nicolae Grigorescu” Câmpina, Premiul II „Grigore Tocilescu”

17 ani
Am 17 ani
Și cu o mână pot atinge

Raza de soare închisă-n granițele dimineții uitate
Ca să strecor din pulberea fierbinte
Fericirea.
Cu cealaltă, am să te alint,
O să-mi încheg degetele într-o îmbrățișare eternă
În timp ce palma, topită sub căldura altui vis,
Va diseca prezentul in miliardimi de minute colorate
Ca să te culeagă din ele
Și să te-mbete, poate,
Sub priviri deliberate
Care strecoară-n sine imposibilul ardent
Și-l doboară.
Am 17 ani, și-n fiecare seară
Stelele sunt rotunde și luna e plată
Ca și cum ar fi toate bucăți, bucățele de vată
Iar norul cu colțuri argintii
Se strecoară sub plapuma colorată
Și-nvârte, ca un maestru,
Durerea unui vis apus
Pe care-o răstoarnă din tron
Proclamând: libertate!
Iar gândurile se strecoară, poate
Spre chipul tău învăluit în surâsul tainic al nopții
Căci nu găsesc cuvinte, doar iluzii
Să-mi mângăie, rătăcit, adevărul
Și-apoi să mă răpească din delir
Și din confuzii.
Am 17 ani, și frunza de castan
Mă înfășoară ca într-un scutec întârziat
Nebăgat de seamă, pâna acum
Știi? Încapi și tu lângă mine
Înveliți în aceeași frunză parfumată
Ca două larve cumiți, prefăcute-n fluturi
Uitate în simțiri și în dorinți.
Ia-mă de mână, și să zburăm
Spre raza de soare, spre stelele de vată, sau spre norii cu colțuri argintii
Ca doi adulți, ca doi copii
Să nu delimităm, în margini seci, trăirea
Să nu ne-adoarmă pe buze secretele uitate.
Căci am 17 ani
Și iubesc
Iubirea.

IVASCU IOAN, Moisei, Maramures, Premiul III „Agatha Bacovia”

In căutarea muzei pierdute
dimineața,
pe străzile ude,
sufletul tău desculț se legăna delicat.
atât de delicat,
că ochii mi se risipeau în frunze,
rătăciți prin ceața unui gând tulburat.

copacii tremurau prin aerul tare
ca niște copii trimiși în surghiun,
contemplam numai cerul brațelor tale
și-n sufletul tău îmi doream să apun.
răsăritul era un zeu tânăr, cu plete,
încoronat cu cenușa pașilor tăi,
orașul chircit înflorea pe străzile bete,
crini în extaz însângerău alei.

TEXTELE CARE AU PARTICIPAT LA CONCURS – AMBELE SECTIUNI

Secțiunea “Poezie de dragoste”

(XIII)

Crăiasă te-am aflat a Mântuirii;
Încarc pocal cu-otravă și lumină -
Și te poftesc la Cina de Rutină,
Cea după care înfloresc toți Mirii.

În palma ta strecor inel de șoaptă,
Ne închinăm cununile spre lac:
Până și stelele rotirea-și tac...
Luna din cer, acum, va cădea coaptă.

Sub tălpi, firesc, ne cresc jivine-albastre,
Iar peste frunți, lebăda răcorește:
De sus de tot, boltirile sihastre

Dau semnul tainic: raiul iar rodește!
Prin iarbă,-ncolăcirile măiastre
Clocesc vestiri - că Înțeleptul crește...

(XXII)

Să crezi că știu să-nstrun lăuta-n noapte,
Pe-aleile-ndelung fremătătoare -
Știu să-nfierbânt iubirii mii de șoapte,
Să-nlăcrimez, duios, o sărbătoare.

Sunt fiu de flori și de privighetoare,
Sunt prinț, pe lac îngenunchind extaze
Și stelele îmi sunt ascultătoare,
Iar îngerii scot capul printre fraze.

Dar cui să-nchin inima mea din lacră,
Inima ferecată-n verb de aur?

Dar unde-i zâna, unde-i umbra sacră,

Căreia să-i jertfesc unic tezaur?
N-a coborât - e liniște-n Olimp:
Voi aștepta-o, dincolo de timp!

(XXIII)

O, menestrel galant, inofensiv,
Suav îngână-ți struna sub fereastră,
Stele s-au rânduie pe portativ,
Să crească-n cer cântarea ta măiastră.

Castelu-albește, dincolo de umbre;
Noaptea, cu tine, faceți un duet,
Prin care, ca un șarpe-ademenit,
Iubirile să-și iasă din secret.

Magie rară, sunet de lăută,
Prin tine, tot ce-i sterp, florește iară,
Și inima își șterge orice cută;

Cât ține cântul, este primăvară;
Luminile-și cern visul pe alee -
Rămâne Ea să-nchege chip de zee.

Prof. Adrian Botez, Adjud

Repere personale în activitatea literară:

Profesor, scriitor, jurnalist.

a- debut editorial 1998 – volumul „Jurnal din marea temniță interioară”, Editura Axa, Botoșani (poezie);

b- „Rog Inorog” (poezie) – Editura Salonul Literar, Focșani, 1998;

c- „Povestea unui colecționar de audiențe” (Corgal Press-Bacău, 2003);

d- „Epopoea Atlantică” (Corgal Press-Bacău, 2003);

e- „Eu, barbarul” (Casa Scriitorilor-Bacău, 2005);

f- „Crezuri creștine - 70 de sonete cruciate”; „Van Gogh – perioada Borinage (tumorile artei)”, Casa Scriitorilor, Bacău, 2005.

g- „Nu mai ridicăți din umeri!” (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2007).

Prezență în antologia bilingvă (română-franceză) „În căutarea îngerului – En quête de l'ange”, din creația poezilor vrânceni, selecție de prof. VALERIU ANGHEL, Pallas, Focșani, 2006 – trad. prof. C. FROSIN.

Prezență în antologia engleză a lui Dan Brudașcu: „Voices of contemporary romanian poets – selection and English version by Dan Brudașcu”, Sedan Publishing House, 2007.

Proză: volumul „Basmе - pentru copii, pentru oameni mari și pentru foarte mari oameni” (Corgal Press-Bacău, 2004).

Critică/hermeneutică:

1- volumul de analize mito-poetice : „Prigoniții cavaleri ai Mielului” - despre poezia cultă aromânească (Ed. Dimândarea părintească, Buc., 2000);

2- volume de hermeneutică literară : „Spirit și Logos, în poezia eminesciană” - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textului eminescian (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2005);

3- „Loja Iohanică Românească” – ION Creangă, ION Luca Caragiale, IOAN Slavici - pentru o nouă hermeneutică, aplicată asupra textelor lui Ion Creangă, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici (Ed. Rafet, Rm. Sărat, 2006) – carte care a obținut Premiul de excelență al Editurii RAFET.

Din 2004, este membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Este laureat al Marelui Premiu al Salonului Literar - Dragosloveni - ediția a 26-a, noiembrie 1998.

Premiul U.S.R., pentru POEZIE - pentru anul 2005.

Premiul U.S.R., la CRITICĂ/HERMENEUTICĂ, pentru 2006.

Nominalizat la Premiile ARP (Asociația Română pentru Patrimoniu), pentru 2007 - prin lucrarea „Loja Iohanică Românească”.

Este prezent în:

„Vocație și destin” - dicționarul personalităților vrâncene, Ed.Terra, Focșani, 2000, al lui Valeriu Anghel;

„Dicționarul scriitorilor și publiciștilor vrânceni”, al lui Florin Muscalu, Ed. Revista”V”, Focșani, 1999;

Album biobibliografic “OCTAVIAN VOICU” – Creatori din Moldova de Mijloc, Ed. Casa Scriitorilor, Bacău, 2005.

Criticul MIRCEA DINUTZ îi face profilul literar, în revista „Pro-Saeculum”, nr. 3-4, Focșani, mai-iunie 2005 (Adrian Botez - un cavaler al Graalului).

Este ales pentru distincția THE RESEARCH BOARD OF ADVISORS, este nominalizat ca “MAN OF YEAR 2005”, pentru merite în cultură și educație – și pentru THE WORLD MEDAL OF FREEDOM - de către THE AMERICAN BIOGRAPHICAL INSTITUT, Raleigh, North Carolina, U.S.A.

Am dat Pământul înapoi un minut

la buzele mării am învățat să sărut
și timpul a rămas amuțit un minut
m-am învățat pe călcâie
până când picioarele mi-au luat foc
chibrituri, chibrituri ce doreau corpul tău de țigară
fugeam, fugeai, Soarele fugea
spre-un veșnic răsărit
mirat, Pământul s-a oprit
și a început să ne urmărească atent cu privirea

desenam inimi pe toate urmele
mesaje, pasaje, vestale, pedestale
le săgetam și sângele curgea pocale
mă îmbătam ca musca de oțet, agale

întindeam degetele ca un balaur cu zece capete
șapte erau zilele-n care te ghiceam în șapte păcate
corpul rece sfârâia pe nisipul fierbinte
mă târâiam trăgându-mă de limbă înainte
parcă întregul corp era o torță

și lepădam cămășile de forță

de-aș avea aripi
aș fi un drag dragon
îndrăgostit de-o dragă drăgaică
în dormitor aș pune geaca de piele-n gaică
și aș rămâne jumate înger, jumate faraon
tu vei șopti și vei dezlănțui un orgasm armageddon

îmi doresc să ne mai întâlnim o dată
așa cum o făceam de-atâtea ori
așa cum meritam
și cum visam
mă uitam
la tine
și-am avut o viziune
în care-mi era sortit
să dau Pământul înapoi un minut

Crina Bunescu, clasa a X-a M5, Colegiul Național „Mihai Viteazul” Ploiești

Interviu cu un pierde-vară

dintre toate anotimpurile l-am ales pe cel mai călduros
cât de plat sună ca și cum aș face plajă încontinuu
din fericire Raiul există și aici la Trei Butoaie
nisipul se odihnește printre cutele pielii
toate membrele par greoaie
până când descoperi misterul femeii
cum te ridică ritmic până la ploaie
mare și încovoiat
curcubeu agățându-se de Soare
prinzând stavrizi la țaparină
cu pletele ce mulinează
căluți de mare
sufocați de nebunia
unei sirene pedofile

am mai pierdut o vară cu sufletul pe buze
rostindu-ți declarații cu rost de evantai
pentru o seară
voulez vous danser avec moi?
vino-ncoa' te voi iubi și cu umbra
vom face ménage à trois
Luna se va dezbrăca în fața noastră
marea va încremeni într-o oglindă albastră
care-i cea mai frumoasă fotografie
a plăcerii imortalizate
surfing
pe un val de sudoare?

tremură aerul într-o briză ușoară
răsfirându-ți părul într-un miraj auriu

picioarele-compas măsoară cercul dragostei
săgetat de un amorezat
ce a prins curaj
de la o sticlă de vin roșu
și am plecat secăt
cu gâtul răsucit
scurgându-se sângele
pe buzele fierbinți ale comorii tale
inepuizabil de primitoare
acesta sunt eu iubire
cel mai timid dintre pământeni
levitez deasupra aurei tale divine
așteptând al doisprezecelea ceas când limbile
se vor uni într-o nesfârșită poftă carnală
și voi vibra ca iarba-fiarelor atinsă de rugină
melancolic de alcoolice și bucolice de parabolic
ca infarctul salvat de o pilulă de aspirină
cel mai ieftin medicament este o fiolă de morfină
în vena înțepată de colții tăi de felină
o iau razna
copiii cresc felii de mandarină

dintre toate femeile te-am ales pe tine
o picătură rece de rouă ce aștepta să fie toridă
dorință candidă splendidă
perplexă complexă
un été inoubliable
le someil d'un ange et l'amour d'un diable
je me demande qui je suis?
un pierde-vară
nu știi
lumea este chioară
și nu vede
că am o inimă ce bate în ritm de fanfară

nu mă opresc iubito
tânjesc să trăiesc pentru a doua oară
în mijlocul infinitului ce și-a deschis porțile umede
mi-au mucegăit picioarele și tot mă zbat ca un miceliu
ieșind la suprafață pălăria de soare
a unui pierde-vară

te iubesc
știi sună plat dar am prins rădăcini de colții-babei
tu trebuie să pleci sezonul e pe sfârșite
o înțepătură te oprește și întrebi nedumerită:
cine ești tu mărăcine?
răspund:
același pierde-vară!
nu-mi amintesc de tine
anii se măsoară în primăveri
în rest totul este întâmplare...

dintre toate anotimpurile l-am ales pe cel mai călduros
am făcut noduri la încheieturi, la mâini și la picioare
m-am îngropat sub toamnă, iarnă, primăvară
de ce oare
iubesc să fiu din nou un pierde-vară?

Iubita de la capătul lumii

iubito de la capătul lumii
mă privești cu ochii aceștia cifrați
sperând să-mi rotesc degetele în jurul chipului tău
făcând un mic număr de scamatorie
un vârtej care să-ți mângâie pleoapele
deschizând porțile ferecate ale urechilor
te trag de părul plastic cârlionțat vino mai aproape fată nărăvașă
îți scot și limba metalică din gură să te aud mai cu putere
că de nu formez 767 – S.O.S. – strigând după ajutor
salvați sufletele noastre mute

tu-ți uzi plantele
vorbești nițel cu ele au fost singure toată săptămâna
prepari ciuperci la grătar cu brânză, mărar, după aceea mai citești ceva
eu sunt în junglă un leuț – coamă zburlită
plin de scaieți (tu crezi secrete) mă-nțeapă, n-are cine să-i scoată
rămân o fiară neîmblânzită
fug într-o peșteră, ghearele zgârie pereții de durere
și apare închipuirea unei iubite de la capătul lumii
o leoaică singură și nefericită

ea seamănă cu mine, este ca mine, am văzut-o cândva
într-o lume abandonată în care m-am întors pentru o clipă
am avut infinitul negru și dulce în fața mea mască
(de uimire, nu de fetească sau de-o minciună strict masculină)
i-am simțit fiorul de la cap până la coada ce-a rămas certă
rotindu-se-n lumea inertă precum un avion cu elice
striga: ia-mă și pe mine-n zbor!
uite așa am rămas cu ochii albaștri fixând cerul
dorința sa animalică mi-a descătușat tot misterul
am murit lent dansând striptease un melc fără cochilie

iubito de la capătul lumii
îți spun adio, m-arunc în jungla asta să pun stăpânire pe toate felinele
să nu mă transform într-un șoricel dar să știi
în inima mea va rămâne mereu un colțișor verde
foișorul nostru în care ne vom retrage-n iubire
un paradis numit speranță
și amintire

Caragea Ionuț, Montreal

Volume de poezii :
„Delirium Tremens”

„M-am născut pe Google”
„Donator universal”
Membru al Asociației Scriitorilor Români din Canada

Între sentimente

Între un băiat și-o fată e iubire,
Între om și biruință-i fericire,
Între un copil și jocul lui e bucurie,
Între o familie și membrii ei e armonie.
Între un bătrân și viață e speranță,
Între un elev și școală e vacanță.
Între un îndrăgostit și lună e visare,
Între amintiri și vreme e uitare.
Între mare și nisip e o fâșie,
Între carte și poet e poezie.
Între ceruri și Pământ este un Soare,
Între flori și iarba verde e culoare.
Între timpuri, clipe și momente,
Între tot ce e frumos sunt sentimente!

**Cincan Alexandra, elevă la Grupul Școlar Agromontan „Romeo Constantinescu”,
Vălenii de Munte, Prahova**

La fereastră

La fereastră văd cum cerul
Se abate de la drum,
Văd cum luna se izbește
Printre norii prinși de fum.

Și mai văd cum viața asta,
N-are vlagă nicidecum,
Azi e bine, numai pare...
Mâine nu mai e acum.

La fereastră totul pare
Că-i închis, că ai sentința,
Parcă stai într-o-nchisoare
De-unde ieși cu ușurință.

Și nespus demult se-ndreaptă
Cerul astăzi ca-ntr-un chin,
Eu rezist cum pot...dar oare
Ce va fi cu cei ce vin?

Distanța

Din ceruri luna se deșteaptă,
Pământul arde-n chip și fel,

Ea scoate șoaptă după șoaptă
Și se lipește lângă el...

Chiar și lumina se oprește
Când ea îl mângâie ușor,
Îi spune simplu că-l dorește,
Dar ce înseamnă oare dor?

Căci adorabil printre șoapte,
Plăcerea lor creștea mereu.
Știam...de altfel era noapte,
Și lângă ei eram și eu...

De ce nu simți...

De ce nu simți, nu iei în seamă,
De ce nu vrei ca să mă vezi?
Privește luna cum ne cheamă...
De ce nu vii, de ce nu crezi?

De ce nu simți cum doar o dată
O viață am, iar n-o dorești?
Privește luna cum se-arată...
De ce nu vrei să mă găsești?

De ce nu simți acea lumină
Ce arde numai între noi?
Privește luna cum se-nchină,
Cum vrea să fim doar amândoi...

Flăcări nestinse

Cuvintele curg și nu au oprire,
Dau frâu nemuririi în patima lor,
Sunt multe la număr și fac ispășire,
La unele șoapte ce nu le mai vor.

Se sting de putere, slăbesc și se-anină
De ramuri firave, plătându de dor,
Acele sentințe ce par că se-nchină,
La unele șoapte ce nu le mai vor...

De când se păstrează această cortină,
O lume aprinsă de jalnicul dor,
Cu toții așteaptă ca viața să vină,
Cu altă schimbare, cu ceea ce vor...

Dar numai o pată a vieții se-ndreaptă,
Spre binele care se pare că-l vrem,
Iubito, prezentul arată a faptă.
Alături trecutul e tot ce avem...

Ciobîcă Adrian, elev clasa a VII-a A, Rădăuți

Sfârșit de august

“wake me up when september ends”

Frunze ruginite se-aștern încet pe rana alba
Vise roșii de-impliniri străbat rapid arterele.
Iar sânge negru de-ntristare
Se scurge blând printre morminte!
Priviri de zâmbet alunecă în nemurire
Iar mâna ta mă strigă tot mai tare,
Degete se strâng în juru-i desperate
Speranțe palide de împlinire!

Il vrei aproape...tot aproape
Iar șoapte aspre de amor auzi în amintire
Minciuni..minciuni...minciuni perfide
Se-ascund în salcii putrezite!
Vis terminat în vara grea...
Aer încet pătrunde-n plămâni înverziți
Inchide ochii..rămân cu tine..te-am iubit
Tu..mori..acum..eu..?...mai târziu
..te strâng în brațe....suntem între două anotimpuri
Valsul verii se-apropie de final
Pașii inerți se-ascund pe podea
Iar falduri de blândă-armonie sinistră
Ne-nvăluie cu gene prea triste.

Cronică pe marginea lui octombrie

Doi ochi desprind din întuneric
Raze ascunse de reci ironii;
Incerc să-ți ating mâna desprinsă
Dar ea agață cristale-n pământuri!
Lanuri de grâu aurite se înșiră
Cu maci roșiatici creștezi adormiri-
Perete de gheață te-ngroapă..
Trecutul rămâne-n trecut nu-i așa?
Râpe abrupte se cos între stânci
Si flori violete se scurg printre gânduri
Stropii de apă topesc lacrimi de noapte
Ce-n muguri pustii se adună.
Perdea de-amintiri mă-nvăluie în clar
Sângele se stinge în venele albe
Trăiri adormite...regrete de pace..
Războaie pierdute cu armele-n brațe
Mă strângi azi la piept..și mâine m-alungi...
Pulsul se pierde-n artere aprinse
Ochii cei vii se închid!
Iubirea –mi rămâne în palmă

O strâng tot mai tare la pieptul pustiu...
Cu lacrimi albastre îți zic iar adio!

Capăt de ață

“your love will be the death of me”
Linii negre-nfășurate se arată tot mai des;
Conturează intrastate vis de vară fără glas..
Rime albe se îngână
Tot în margini desolate!
Stăm în iarbă...încrunțați...

Linii gri nemeritate de suspine aruncate
Fără pic de milă pală
Se așează-n cerc acuma
Si dansează...

ne-nconjoară...mă-ntristează.

Linii..linii...multe linii deșirate
Fără urme de credință
Te arunci acum în gol!

nu te prind...te las să zbori.

Spirite pierdute-n carte
Desenezi plângând acuma
S-au pierdut...mă pierzi întruna.

Constantin N. Tatiana, Târgoviște

Din anul 2004 am publicat mai multe creații literare în:

- revista liceului “Lyceum”
- revista cenaclului literar “Elena Văcărescu”, București
- diverse site-uri de poezii, cel mai important www.poezii.ro
- volum de poezii în curs de tipărire

Declarație de dragoste

Cine ar fi crezut că o să-mi placi până la obsesie,
Că o să înfrâng batalioane de demoni aflați deja în agonie.
Am inventat apocalipse în interesul dragostei ce guvernează
Religii născute din filozofii categorice, care exasperează.

A răzbătut agresiv învinsul din mine, devenind stăpânitor de iubire.
Într-o clipă am făcut înconjurul lumii, fiind nebun de fericire.
Singurătățile reținute, care strigau în mine, le-am trimis
În infinituri sterpe, ce atârnav la ușa vieții mele fără să le fi permis.

Acum îmi declam iubirea încorsetată în stiluri alambicate,
Recunosc că sunt vinovat de dragoste,
Am fost judecat de instanțe, sub pretextul de a fi devorat pasiune cu pasiune.
Dar, de dragul tău, mă voi pedepsi, transformând tot ce-i banal – în minune.

Ci dă-mi voie, iubito, să provoc iubiri mondiale;
Să mă exilez pe insula din gândurile tale;
Și să sper că doar eu voi rămâne acolo mereu,
Eu și cu tine, sfârtecând timpul ateu...

Decret pentru dragoste

De drag de tine, o să mai mor o dată, în chiar acest moment.
Și nu mai știu de o să-ți pară rău sau o să dai decret
Să nu mai mor mereu, doar de amorul artei,
Să mor numai o dată, în gând cu ochii tăi albaștri.

Să mă preschimb în floare rară, cu miros de dragoste,
Tu s-o porți la rever și să mai dai din când în când decrete
Să nu mai mor mereu, să nu mai mor nicicând.
Ci să trăiesc, iubiri prea moarte blestemând...
Ielele

Jucând-o haotic, hora se pare că le ia mințile
Celor doi flăcăi, ce asistă la spectacolul
Dat cu ușile închise de faimoasele iele,
Bătrâne cât timpul scurs din clepsidra universului.

Într-o margine de pădure, într-un luminiș,
Plânge o fecioară blondă, subțirică,
După unul din flăcăii cei răpiți de iele:
-Valentine, Valentine, ce-ai fugit de lângă mine...

Mai spre mijlocul pădurii, unde-și joacă jocul,
Ielele – nebunele, râd ca apucatele.
Prinși în mijloc, flăcăii se-nvârtesc aproape orbi.
Strânse una-n alta, ielele-i vrăjesc cântând.

Ielele îngână cântecul prin care vraja cade
Peste bieții muritori, duși de nas de frumusețea lor.
Dar în toiul ritualului păgân, crengile pădurii
Frânte se aud. Ielele se-ntorc mirate.

Apariție de fum, ca zeiască-ntruchipare
Blânda cea fecioară care plânge, căutându-și alinare.
Ielele își uită jocul, cântecul se întrerupe,
Căci așa minune, nu s-a mai văzut!

Simpla noastră fată-și uită plânsul,
Când – ascuns de iele – își descoperă ursitul.
- A! De astea-mi sunteți, iele!
Și se aruncă-ntre ele, despletită, furioasă.
- Nimeni nu ne fură nouă ce e bun furat de noi!
Zice una dintre iele și se pune între ei doi.
Atunci fata noastră din popor se întoarce,
Rupe rândul, pe iubit scoțându-l din cel cerc al lor.

Și uitându-se în urmă, fata cea bălaie zice:
- Iele mari și împărătese peste fetele ca noi,
Azi vă mulțumiți numai cu unul din cei doi flăcăi,
Ăsta e promisiul meu, nu-l împart cu voi!

Ielele, de ciudă, fac inel de trupuri, înălțându-se
Pe dată, căci rușine e să le fi învins o fată.
Dar ținându-l bine, duc cu ele pe băiatul după care,
Răscolind pădurea, nu îl caută vreo fată.
Costin Aurelia Mariana, București

Atât de minunat!

Când se sparg vânturile nebune
Se risipesc valurile cu spume
Se-mprăștie talazurile-n vânt
Furtuna se coboară pe pământ.

Când mă pierd în suspine
Glasul tău e aici să mă aline.
Ești mai mult decât pot să gândesc.
Atât de minunat să te iubesc!

Iubiri

Răsar pe cer
și-n viața mea
sclipiri...
Privesc prin umbre
și-ntâlnesc
iubiri...
Respir adâncuri
și adu-mec
amintiri...
Clipesc prin văi
și simt doar
risipiri...
De soare, stele
rătăcirii...
Acum iar mă surprind
iubiri...

Promite-mi!

Promite-mi azi
Că mă vei iubi și mâine
Că nu vei renunța la mine
Sau la al vieții vals.

Promite-mi că în zori de zi
Când sărutările se sting
Când încet inima-ți ating

Nu-mi vor rămâne alături poezii.

Și minte-mă
Că viața-i doar frumoasă
Ca o lumină-n cer spre mine-ntoarsă.

Crăciun Alexandra , clasa a IX-a MI, Liceul Pedagogic Ploiești

Chaque jour je trouve l'éternité en toi

Caut afecțiune unde există dezamăgire.
În căutarea unei clipe perfecte pentru care mulți aleargă toată viața ;
devotament hilar sau siguranța că putem mai mult ?
Niciodată nu cunoști o persoană până nu o vezi cu adevărat fericită.
Și azi am citit iubirea în ochii tăi
de parcă iubirea e o poezie scrisă în suflet și în lacrimi.
Da, în lacrimi... și iubirea însăși e o lacrimă.
Sau un zâmbet... crezi poți cere mai mult atunci când ai totul ?
Citesc în zâmbetul tău că lumea întreagă există ...
Oare tu mă citești pe mine vreodată ?
Oare tu îmi ghicești serenitatea în îmbrățișare ?
Lumea există doar pentru ca noi să putem trăi în ea...

Elasticitate

Haotic mă sparg, mă lipesc, mă șterg de buzele tale.
Tu mă mesteci, mă aduni, mă transformi în balon
Cu gust de cireșe sau piersici,
Cu gust de mine, de tine și de noi .
Mă lipesc de cuvinte și mă întind până la sensuri.
Tu mă reduci la interdicții și cimitire de bănci:
O să ajung o idee la mâna a doua...

Aceiași

Suntem ca fluturii,
Ce trăiesc o zi pe pământ.
Vibrăm ca două culori,
Încă nedefinite.
Cautăm libertatea,
Depinzând de ceilalți.
Credem în frumusețe,
Deși n-am văzut-o încă.
Suntem doar noi,
Străini printre cuvinte,
Dar legați prin gesturi.

Davidoiu Iulia

Premiul special al juriului la Concursul International de poezie "Florii" 2006,
Premiul I la Concursul de literatura "Mostenirea Vacarestilor", sectiunea poezie ;
Premiul National 'Tinere Condeie' 2006 si 2007,
Premiul Prima Verba 2006, Trofeul 'Primavara Albastra' 2007(Dambovita), Diploma de
excelenta a cenaclului „Sagetatorul”.

Taine

Pământul, și marea, și cerul, ascund taine,
Întrupare, talazuri, culoare,
Mirifice taine, sau fără de splendoare.
Și omul ascunde taine mii.
Tăciuni înveliți în cenușa-ne
Sclipesc în depărtări amăgitoare,
În însăși ființa lor mocnesc taine.
Libertatea-i o taină,
Suntem liberi ca pescărușul
Ce-și topește reflexele
În creuzetul zării stacojii,
În largul mării reci...
Dar adevărata taină - mreață de splendori -
Ce ne frământă în lumini crepusculare,
E taina tainelor: iubirea.
Când desluși-vom noi această taină,
Nu vom mai fi nici pescăruși pe mare,
Nici umbre de ființare,
Ci cânt, culoare, cuvânt...

Amintire

Iubeam fără de mine
Cireșul din fața casei tale,
Iubeam coaja lui,
Din care încropeam felinare cârlionțate
Și cercuri de foc năstem hoinari prin văzduh,
Iubeam frunza lui,
Din care doineam când înserarea,
Zmeoaică ștregară,
Poposea în sat și ne irosea jocul,
Iubeam cerceii lui roșii,
Pe care ți-i agățam de ureche,
În nopțile coapte și dulci
Ca fructul ce-l purtai podoabă.

.....
Acum,
scuip sâmburul rodului său sângeriu în țărână,
Și mă cutremur sa adolescentul cast și introvertit,
În fața anilor goi ca scoicile din albia râului,
Și pipăi coala albă pe care-odată
Ghiceam trupul tău ofrandă

Profetului mult prea zelos
Să nu aprindă rugul nopții,
Cinstindu-și astfel zeii de sidef.

Glasuri

I.

Fumez o țigară la fereastra
gândurilor,
mereu deschisă,
și ascult liniștea asurzitoare a serii
cum îmi gădilă urechile cu sunete triste,
aruncate în genunea nopții de greieri melancolici.
Totul este tristețe,
suferință totul îmi pare a fi...

II.

Mă fură versul, și nu rezist ispitei,
Îmi deschid sufletul ca o floare,
Iar roua gândurilor, căzută pe țărnul alb,
Îmi răcorește petalele tristeții.

III.

Singurătatea mea aude celelate vieți prin care am trecut,
Ochii ei triști mă văd născându-mă prin alte lumi.
Rândunicile tristeții își împletesc cuiburile
Sub streășina sprâncenelor mele.
Și e păcat să dărâm cuibul lor!

IV.

Era furtună.
Fulgera.
Bătea vântul...
Mirosea a iarbă și a pământ,
A toamnă,
A fum și a descânt.
În urma noastră,
Ropote de sărutări,
Străfulgerări de surâsuri,
Crânguri cu zâmbete.
Să nu trăim din amintiri,
Ne șopteam
Când trenul șuiera
Sterp și nebun,
Iar gulerele retro
Erau în pas cu vântul.

V.

În valuri de atingeri diafane scaldă vântul ramurile,
Sfâșietor răsună-n miez de noapte
Concertul bisat al greierilor.
Am obosit de când îți scriu,
Așa că îmi aprind o țigară,
Și-i privesc fumul cum se unduie lin,
Ca mâinile unei dansatoare exotice.

VI.

S-a înserat.
La caleașca Speranței,
Birjar al unor veacuri
Oglinzi în anticamera iadului,
Îmi înham caii gândului,
Năzdrăvanii,
Și, prin nesfârșite păduri,
Pornesc la vânătoare.
Să nu mă rătăcesc,
Încrustez pe silex
Numele tău.

VII.
Noaptea,
Când speranțele coboară,
La braț cu o țigară și o carte,
Te caut stea tutelară.
Păianjenul dimineții lunecă
Lin pe obrazul ferestrei,
Țesând chipul tău.

VIII.
Ești frumoasă ca o bancnotă de polimer.
Uneori însperi tristețe ca Dresda în flăcări.
Întins ca Bărăganu-i sufletul tău.
Un baton de scorțișoară-i pielea ta.
Răsare busuiocul pe unde treci.
Îți aduc ofrandă acest poem
ca pe-un coș cu fructe.

IX.
Privind cerul, adun câțiva nori,
Îi împletesc și îi destram,
Până ce întrezăresc chipul tău ivindu-se
Din spuma lor ce dantelează țărnul cerului.

X.
scrie-mă cu sângele tău, poetule,
plăsmuiește-mă din sinapsele neuronilor tăi
ca și cum ai împleti un coș din nuiiele
într-un vechi sat de pescari,
pe străzi lăturalnice, pe fruntea mării,
nontiscordardimé,
oxidabile iubiri, oxidabile iubiri, oxidabile iubiri,
cu numele meu tatuează-ți corpul,
carne din carnea mea
și sânge din sângele meu
sunt cuvintele tale,
tu ești pentru mine corpul-gază,
tu ești pentru mine dumnezeu,
ventuzele mele invizibile captează gândurile tale
și le stochează pe hardul universului,
oxidabile iubiri, oxidabile iubiri, oxidabile iubiri,
scrie-mă pe tuburile catodice ale televizoarelor,
pe autostrăzile gândului,
scrie-mă-n terține neapărat ca cele dantești,

scrie-mă cu pichamărul HILTI
cu care ai muncit pe meleaguri dantești
de ți se-nclăștau degetele-n somn
cum ghearele vrăbiei înghețate pe ram.

XI.

cad ploile reci,
pe geamuri, parbrize,
inerte-n vitrine
stridente manechine
privesc indolente
la mine,
aprind o țigară absent,
albă la față, emaciată,
cu cearcâne mari,
luna, ca un far,
veghează-n portul celest,
luminile orașului
par fără de viață,
cutreier pe străzile-nguste,
cotrobăi prin creier...
iubesc deci exist
iar labirintul vieții
nu-mi mai pare
un loz necâștigător.

Elvis DOBRESCU, Drobeta-Turnu-Severin

Elvis Dobrescu s-a născut la Drobeta Turnu Severin la 24 iulie 1980.

A absolvit Colegiul Național "Traian", secția matematică-fizică, și Facultatea de Drept a Universității Europene „Drăgan” din Lugoj.

Redactor prin concurs la săptămânalul "Redeșteptarea" Lugoj în perioada septembrie 2001 - septembrie 2004. Redactor al revistei de cultură și creație "Banat" Lugoj. Realizator al emisiunii culturale "Paranteze deschise" la TEN TV Lugoj. Din mai 2006, redactor la Radio Televiziunea Severin. Din aprilie 2007 este redactor-șef al cotidianului „Informația de Severin”.

Volume de poezie: „Fereastra cafenelei” (2003, Dacia Europe Nova) și “Mecanica îngerilor” (2004, Editura Dacia Europa Nova). A apărut în prima antologie italiană de poetry slam, "Poesia ad alta voce", Bologna, 2005, antologie editată de Asociația culturală POETI AD ALTA VOCE.

Premii: Premiul I la Concursul Național de Poezie și Proză "ALTFel Eminescu" (secțiunea Poezie) organizat de ASE București, ediția a VII-a, 2004;

Premiul al III-lea la Concursul Național de Proză Scurtă "Florin Bănescu", ediția I, 2006 (desfășurat sub egida Filialei Timișoara a Uniunii Scriitorilor din România și revistei "Orizont")

Iubita

Ce se-ntâmplă cu iubita?
O fi adormit suava!
Eu i-am repetat atâta

Iară dânsa nu mă crede.

O! făptură feminină,
Ce-ai născut pe lume dorul
Nu veni, nu mi te-nchină
Nu te da cu binișorul.

Când privesc a tale pleoape
Străbătute din fîior
Buze roșii, fermecate,
Eu mă las dus de amor.

Doar pe suflet mâna pun,
Sufăr tare, pătinesc,
Lângă tine nu ajung
Prea frumoaso, te-ndrăgesc!

Nu veni, și totuși vino,
Nu pleca, rămâi o clipă
Când ți-oi spune eu adio
Vei pleca ființă iubită!

Înc-o clipă, înc-o clipă,
Să-mi termin de scris poemul!
O frumoaso, o iubito,
Să trăiești cât Pantheonul.

Ca o marmură răcită
Sfârtecată ca o piatră
Mâna mea cea mulțumită
Te-a înaripat ... iubită!

Nu ești oare fericită
De o minte care-n noapte
Chinuindu-se respectă?
Nu te du și totuși, du-te!

Prof. Drăguț Simona
Pasărea Phoenix

Am renăscut deja din cenușa florilor
M-am spulberat în cântul zorilor
Și am zâmbit culorilor...
Am revărsat pe-oceanul de cristale
Întreaga mare a privirii tale
Am strâns în palmele cusute cu idei
Și împărțite între "vreau" și "vrei"
Fierbinte, un soare...
Am cusut pe cerul rispit în stele
O stea a noastră
Un vis aprins pe cerul de văpaie..
O altă șoaptă dulce, dansând pe cerul înstelat

Care în noi molatic se prăvale
Și uită pentru ce a existat.
Am renăscut deja din cenușa florilor
M-am risipit dulceag în parfumul zorilor
Am cerut viața norilor
Apoi am luminat drumul visului nostru
Și-am știut că suntem fericiți.
Luna e doar o pată ștersă pe cerul de cerneală
Dar steaua noastră vesel strălucește
Și chiar și steaua te vrea, te iubește..
Suntem doar doi tineri îndrăgostiți

Două cuvinte

Am auzit două cuvinte
Agitate, timide și împiedicate,
Firave ca un strop de cer albastru
În noaptea nepăsării.
Le-am auzit...
Dar le-am lăsat să cadă încet
Ca un fulg în aerul de gheață
Și le-am ascuns sub plapuma uitării.

Dar un vis fierbinte mi-a ars pleoapele.
Am aprins felinarul sufletului ca să lumineze bezna
Și n-am găsit răspunsul.
Tic-tac...
Trecuse deja secunda infinită
Ca să mă acopere cu sensul ei nefast.
Grabită să sting lumina, orbită,
Am adormit iar, pe frunze veștejite
Fiindcă uitasem să le ud
Să le îngrijesc
Să le iubesc.
Apoi, într-o dimineață roșie,
Când înotam - exercițiu zilnic - în ceașca de cafea
Și mă hrăneam cu boabele de rouă întârziate
Mi-am amintit de cuvintele tale.
Ce neglijență!
Am încercat să le arunc la coș
Ca pe o foaie uzată de ziar
Dar nu puteam: pe ele nu le folosisem niciodată.
Erau vechi de când lumea,
De pe vremea când mă trezeam din vis cu pleoapele arse
Sau chiar de mai demult,
De când le-am lăsat să se înece în nepăsare.
Rădăcina lor s-a înfipt în timpane
Ca într-un pământ roditor
Și crește, crește fără oprire.
Ramuri nesfârșite îmi împodobesc lobul urechii
Ca un cercel sălbatic, enorm
Dar nu înfloresc...

Port după mine doi copaci
Doi sequoia imenși,
Câte unul pentru fiecare cuvânt rostit de tine.
În jurul ramurilor se învârt albine
Care le-nțeapă, fără să știe
Că sunt seci.
Seva amară se scurge în mine,
Îmi dezmiardă, ca o veche picătură de rouă, arterele însetate,
Dar se evaporă sub pulsul sacadat al prezentului
Care nu te are.
Copacii enormi amenință să mă doboare..
Să mă strivească sub povara lor.
Cum să mă salvez de proprii mei demoni
Încarnați în forme vegetale ?
Și de crengile care se usucă și troznesc, asurzindu-mă ?
Am aflat un leac din moși-strămoși
Nu știu dacă funcționează, dar ultima mea speranță e să încerc
Pot să dobor copacii care cresc
Pot să smulg crengile infinite
Doar dacă-ți spun, la rându-mi, ”Te iubesc!”.

Iubire, trandafir, durere

O lacrimă se scurge pe obrazul trandafirului alb.
Petalele se chircesc, înfricoșate, spulberate de înghețul răsuflării tale
Și cad, ca vise de zăpadă, pe parchet
Se sinucid în liniște și nepăsare.
Tulpina se agață de mine
Ca o rămășiță fără valoare a colierului meu preferat,
Împodobit cu “piatra iubirii” pe alocuri;
Sepalele se sting și ele
Arse în șemineu
Ca într-un crematoriu de vise.
Dar spini ?
Ah... spini trăiesc!
Se-ncolăcesc în jurul meu ca o zgardă dureroasă
Și sunt totuși om !
Cum să scap de răni ?
Să le arunc în lăzi de plumb ?
FATALITATE...
Îndârjite ca un taur la coridă, rănilor nu pleacă fără să ia, trofeu,
Fâșii însângerate din carnea mea chinuită,
Din carnea sufletului meu... chinuit.
Trandafirul... Trandafirul..
Îl strig ca pe un vechi prieten,
Dar gâșta e goală.
Albastră, înaltă, impunătoare
O statueta fără cap, mâini și picioare
Care adăpostea, în pânțele ei, dragostea noastră;
Complicații neașteptate au ucis pruncul la naștere
Ea a rămas steapă
Iar eu beau sângele celui ucis

Ca un vampir, hrănit din suferință.
Tu ? Tu respiri liniștit, înghețat...
Dar mori, cu fiecare clipă, în necredință...

Dorință

Aș vrea să te cuprind în brațele străine,
Ucise în rafala bolnavului decor,
Și prefăcute-n aripi de gânduri care dor,
Înmiresmate-n aura unei priviri divine.

Nu cer nici sărutarea dintâi a decăderii
Nici ca pe-altar de raze să mă strecor în vis
Te simt ca pe o boare de geamăt interzis,
Într-o eternă noapte, a noastră și-a tăcerii.

Într-o privire roasă de-o unică absență
Mă-mpart în mii de flăcări purtate pe alt drum
Și strig în depărtare, să mă zdrobesc acum
De inima de gheață-eterna recurență...

Și oscilez în taină între idei și tine
Te sorb în mii de gânduri, dar te rostesc în vid
Nu pot ultima șoaptă s-o-mbrățișez avid
Și să-mi ghicesc culoarea în murmur de albine.

Te cred în noaptea rece, și-n fiecare gând
Presar atâta teamă, încât un dor mă taie
Mă-nfășur într-o rază, cuminte și bălaie
Și îmi citesc sentința: te vreau, te chem, arzând...

17 ani

Am 17 ani
Și cu o mână pot atinge
Raza de soare închisă-n granițele dimineții uitate
Ca să strecor din pulberea fierbinte
Fericirea.
Cu cealaltă, am să te alint,
O să-mi încheg degetele într-o îmbrățișare eternă
În timp ce palma, topită sub căldura altui vis,
Va diseca prezentul în miliardimi de minute colorate
Ca să te culeagă din ele
Și să te-mbete, poate,
Sub priviri deliberate
Care strecoară-n sine imposibilul ardent
Și-l doboară.
Am 17 ani, și-n fiecare seară
Stelele sunt rotunde și luna e plată
Ca și cum ar fi toate bucăți, bucățele de vată
Iar norul cu colțuri argintii
Se strecoară sub plapuma colorată

Și-nvârte, ca un maestru,
Durerea unui vis apus
Pe care-o răstoarnă din tron
Proclamând: libertate!
Iar gândurile se strecoară, poate
Spre chipul tău învăluit în surâsul tainic al nopții
Căci nu găsesc cuvinte, doar iluzii
Să-mi mângăie, rătăcit, adevărul
Și-apoi să mă răpească din delir
Și din confuzii.
Am 17 ani, și frunza de castan
Mă înfășoară ca într-un scutec întârziat
Nebăgat de seamă, pâna acum
Știi? Încapi și tu lângă mine
Înveliți în aceeași frunză parfumată
Ca două larve cumiți, prefăcute-n fluturi
Uitate în simțiri și în dorinți.
Ia-mă de mână, și să zburăm
Spre raza de soare, spre stelele de vată, sau spre norii cu colțuri argintii
Ca doi adulți, ca doi copii
Să nu delimităm, în margini seci, trăirea
Să nu ne-adoarmă pe buze secretele uitate.
Căci am 17 ani
Și iubesc
Iubirea.

Nu pot...

Nu pot să simt că vreau s-adorm în pacea serii
Nu pot să uit că simt durerea cum mă simte
Nu vreau să uit cum e să vreau o clipă
Să simt cum soarta o să mă alinte...
Să simt că nu-mi mai este dor de tine.
Durere, amăgire, și suspine....
Aș vrea să plimb azurul peste ape
Și să strecor din picături absente
Din fiecare câte-o umbră albă
De moarte dulce-a dragostei prezente.
Să-mi ratacesc suav glasul prin sticlă
Și să mă tai în cioburi argintii
Care să-mi simtă fiecare formă
Ca într-o mitică reformă,
Ca într-un labirint de lacrimi gri..
Să plâng pe arșița de vânt bolnav al firii
Care-mi usucă lacrimile-n zbor,
Să mă trezesc cu carnea șlefuită
De un mirobolant, dulce decor.
Să nu pășesc cu inima rănită..
Nu pot să uit cum simt că-mi este dor
Nu pot să simt cum uit încet de tine
Nu pot să uit ...simbolic, lent amor,
Care mă-ncătușează-ntre suspine.

Dar n-am să plâng.
Privind spre cerul alb
Pictat în acuarelă fermecată
Voi croșeta un nor suav și cald
Ca să-l lipesc pe pânza colorată
Am să-l destram apoi în asfințit
Și-am să mă-ntreb uimită: am iubit?..

Dumitran Raluca, elevă, Colegiul “Nicolae Grigorescu” Câmpina

Un alt început

Sângele palid al îngerilor
a împietrit la orizont...
Doar clipa din zborul păsării
se mai zbate undeva, în trecut...

Ești aici
și ca și cum ai fi departe
îmi doresc să te întorci
precum o corabie
la țărnuțul de cretă
din care s-a născut.

Sisifi ai dragostei
în fiecare zi
vrem un alt început.

Curcubeu

Te aștept strângând amintirile-n mine
Și mușcându-mi buzele până când
Mere roșii voi spune-n loc de cuvinte
Și rană-mi va fi orice gând.

Mi-ai desfăcut inima ca pe-o portocală
Și ea și-a lăsat aroma în palma ta –
S-a dezbrăcat de taina ei de lumină
Cum se dezbracă în zori o stea.

Vinovată e numai iarba din trupuri,
Iarba crescută-n țărâna din noi,
Că vrem s-atingem albastrul din boltă
Dar pe rând, câte unul, și nu amândoi.

Doar un vers ca la indigo scris pe dos
În urma ta mi-a rămas – semn pustiu,
Dragostea mea te așteaptă veghind
Ca un cearcăn spre tâmplă întins vioriu.

Îndrăgostire

Perdeaua se zbate rănită de lumină
ca aripa unui fluture...
A înflorit cireșul din tablou
și pereții au început să se scuture...
Creionul refuză să scrie,
hârtia e reavănă,
muguri noi pe lemnul ușii se leagănă !
Miroase podeaua a frunză nouă
și din cărți picură rouă...
Aripi de cocori prin colțurile camerei cad...

Zâmbind printre lacrimi, pe cruce,
Sufletul mi-a înviat !

Dumitru Corina, București

Când albe fire

Când albe fire se urzesc
În temelia nopții
Și zorii argintii lucesc
Pe tot cuprinsul bolții,

În valuri inima se pierde
Pătrunsă de al vremii dor;
Prin ceața ochilor ea vede
Nemuritoare clipe de amor.

Pierdut lăsam eu capul
În poala hainei sale,
Cuprins îmi era gândul
De bucurie și de jale.

De bucurie că tu astăzi
Te pleci la pieptul meu,
De-ntristare ca mă lepezi
În chinu-acesta greu.

Ma părăseai încetul cu încetul,
Dar eu vedeam în ochii tăi
Cum pâlpâie regretul,
Nu mai erau atât de răi.

Frumoșii ochi albaștri
Atât de calzi al'dată
Pluteau acum prin aștri
Cu luna laolaltă.

În tresărirea cea adâncă
A pieptului în voluptate
Păreau acum o stâncă
Ce nu o poți străbate.

Și roșii buze de rubin,
Ce bucurii mi-au tot adus
Pluteau purtate de destin
Către un purpuriu apus.
Iar eu cuprins de dor,
Am așteptat o vreme
Sperând ca ochii prinși în nor
Din nou au să mă cheme.

Tot mângâi albe foi

Tot mângâi albe foi,
Dar gândul lunecă alene
Spre-acele vremi, când amândoi
Ne adăpam din visele viclene.

Eu mă pierdeam în ochii tăi
Cu-adânci sclipiri de lună
Și nu credeam că anii răi
Nu ne vor ține împreună.

Te cuibăreai la pieptul meu,
Molatecă, ca o felină,
Iar eu credeam atunci mereu
În zarea cea de doruri plină.

Și buze roșii de rubin
Împodobeau mărgăritarul feții,
Făcându-mi viața un suspin
Și-o noapte, zorii dimineții.

Vai, unde s-au tot dus
Acele clipe sfinte
Sorbite de-un adânc apus
Ce tot vorbesc, fără cuvinte.

Să-ți mângâi ochii

Să-ți mângâi ochii
Ah, ce am făcut cu viața mea
De am lăsat-o aiurea să se ducă
Și s-a tot dus cum a vrut ea
Bătând din aripi, o nălucă.

Cum aș putea ca anii să-i întorc,
Să fii iar lângă mine,
S-alung eu zâne, care torc,

Fuiorul vieții în adânci suspine.

Să picure iar raze aurii
Pe inelate bucelele din păr,
Iar ochii tăi atât de vii
Să nu mă vadă ca eu sufăr.

Iubirea, prinsă-n curcubeie,
Să scânteie pe-albastrul cer
Și timpul înapoi să mi te deie
Cum tainici, ochii mei o cer.

Flori galbene precum topazul
Purtate de al vremii dor
Să-ți mângâie obrazul
Cu gingașul lor zbor.

La pieptul meu tu să te pleci
Cuprinsă de iubire,
Iar ale lunii raze reci
Să încălzească a lor sclipire.

Și să mă pierd eu în priviri
Albastre, verzi de peruzea
Și din mormane de-amintiri
Să fii din nou a mea.

Nu te-am uitat de tot,
O clipă doar de erezie ;
Aș vrea acum să pot
Să-ți mângâi ochii... poezie.

Fetcu Teodor Iulian, Buzău

Joc de cuvinte

Lumea întregă îmi pare o imagine desenată
Toate visele într-o hârtie creponată;
Culori pentru inimi, pasteluri de iubire
Nuanțe vesele date lumii-n dăruire.

Amurgul timpuriu de pe un cer violet
E visul oricărui ochi de poet,
Să plângi cu stropii unei ploii fără nori,
O broască să se bucure de-un răsărit în zori.

Floarea ar vrea să mângâie nisipul fin
Să atingă marea și să vadă-n ea un delfin
Un porumbel se întreabă: ”De ce viața-i un mister?”
Aș vrea să-i răspund, dar în cufăr e un șoricel.

O frunză ale cărei vise sunt împlinite
Înseamnă pe veci furtuni potolite.
O pasăre ce poartă cu ea o dragoste cu împrumut
A zburat ajungând la sfârșit și început.

Muzeul de artă

În negura nopții,
Pe sumbrele străzi ale umbrei,
Siluete se plimbă haiduce prin noapte;
În case, de ani pribegite.

Tablouri atârnă spânzurate,
De firavele cuie antic bătute
În rame pline de praf și de luciu pierdute.

Sunt atât de multe sentimente,
Ce în aer plutesc;
Tablouri în care se simte viața și moartea,
Tristețe și fericire...

Au devenit lumânările
Altarului suflet îndoliat;
Ce te cuprinde și te cucerește

Dar de îndată ce vei ieși,
Totul nu va fi decât...
O amintire...

Gomoi Lavinia, Colegiul Național « Mihai Viteazul » Ploiești, clasa a X-a M2

Târziu

Nu are rost să mă încălzesc
cu zeci de cuvinte reci.
Mă strigi ușor cu vorbe
aprinse de mult, uitând că TU
mi-ai dat foc!
Valuri de mândrie te inundă.
Ce lupte de orgolii, ce picuri inutile!
Ce rost mai au cuvintele,
cântecul orelor sau poemele lunii?
E prea târzie ploaia acum
Când am ars de tot.

Iacob Iuliana, Vatra Dornei

Iakob Iuliana Emanuela, elevă Liceul Teoretic „Ion Luca” în Vatra Dornei, Suceava
2003: Concursul "Tinere condeie" faza județeană-locul II; Concursul "Ganduri adolescente"
faza locală-locul I; 2004: Concursul "Tinere condeie" faza județeană-locul II,
Concursul "Ganduri adolescente" faza locală-locul I; 2005: Concursul "Ganduri
adolescente" faza locală-locul III.

În căutarea muzei pierdute

dimineața,
pe străzile ude,
sufletul tău desculț se legăna delicat.
atât de delicat,
că ochii mi se risipeau în frunze,
rătăciți prin ceața unui gând tulburat.
copacii tremurau prin aerul tare
ca niște copii trimiși în surghiun,
contemplam numai cerul brațelor tale
și-n sufletul tău îmi doream să apun.
răsăritul era un zeu tânăr, cu plete,
încoronat cu cenușa pașilor tăi,
orașul chircit înflorea pe străzile bete,
crini în extaz însângerău alei.

Cântecele neasemuitei licorne

ea mirosea a zori și a lumină,
a îngeri goi îmbălsămați în must,
ca un fruct copt furat de pe tulpină,
atât de dulce și zemos la gust,

c-arhangeli cădeau din cer în cete,
pe toboganul cărnii sale moi
alunecând firav, cu aripi bete.
trifoi de iarnă, nins, cu patru foi.

nicicând mai trist

avortează sângele meu întrebări
pe pajiștea hârtiei, de ocară,
ancore putrede, nefirești depărtări,
mă îndrept istovit către seară

ninge peste sat ninsoare vulgară
ca peste-un trup dezgolit și flămând,
mă simt roman, te simt de tot barbară
la hotarul dintre unde și când

rimele dorm în cuiabar înroșit,
visând un mesia al silabelor,
mi-e dor de sufletul tău, mirosit
cu nara fierbinte a sclavelor

Ivașcu Ioan, Moisei, Maramureș

Bibeloul de sticlă

Bibeloul de sticlă
primit în dar de la iubită
de ziua mea în iunie întâi,
s-a spart de durere
la auzul unui plâns
chinuit de copil.
S-au împrăștiat ciobori o mie
pe asfaltul ud de lacrimi
și pătat de suferință.
Un înger cu mainile pătate
de sângele curs din bibelou
s-a arătat în visul meu
de mână cu un copilaș
rănit de cioburi.

Lacrima metamorfozei

Trag în piept
aerul respirat de tine,
văd prin ochii tăi
o lume a inocenței,
aud și ascult prin urechile tale
un ciripit răpit de chin
imitând parcă
un cântec la vioară.
Te simt în orice mișcare
în propriul eu.
Te aud în fiecare seară
șoptindu-mi noapte buna!
Picurii de ploaie
plâng că nu ești lângă mine

Lăcătuș Daniel, Călan, Hunedoara

Născut la 4 ianuarie 1988 în localitatea Hunedoara, crescut și copilărit în loc. Călan
Am debutat publicistic la finele anului 2006 în revista: "Eminescu luceafărul românilor de
pretutindeni"

Texte publicate în revistele: "Arcada", "Noi Nu!" "Visul", "Oglinda literara"

Activez pe site-urile literare: www.poezii.biz, www.agonia.ro, www.e-poezie.net, www.numelepoetului.ro

Mai

Mai clipocește-mi vorbe în golul dintre vise
Si leagănă-mi nesomnul în podul palmei tale,
Și albăstrește-mi iară cântecul de jale
Când căprioare albe în codru sunt ucise;

Mai arcuiește-mi perna când tusea mă îneacă
Și prinde-mă-n priviri când lunec în abis,
Și toarnă-mi în cearcefuri petale de cais

Când lacrima sărată fântâni în ochi îmi sapă;

Mai arde-mi la călcâie miresme dintr-o vară
Și de un fir de iarbă mă leagă cu-n blestem,
Și despletește-ți părul, căci vreau să înviem
Pe chipu-ți de icoană un zâmbet de fecioară;

Mai limpezește-mi fruntea cu-o candelă aprinsă
Și în cenușa nopții mai cată o scânteie,
Și-ascunde-mă-n uitare și-n somnul tău, femeie,
Când vin colindători cu zăngănit de coasă;

Mai clipește-mi vorbe... când mă transform în ghiață !

Ce mai faci tu?

Ce mai faci tu ,...fă Ioană ?
E-atât de mult de când nu te-am văzut
Că de aseară mă muncește-un gând
Să te întreb : Ce mai faci tu, fă Ioană ?

Ce mai faci tu, fă Ioană ?
Mai coace trupul tău căpșuni ?
Și dacă-aș vrea să îi adun
Tu mi-ai permite, sau mi-ai da o palmă?

Ce mai faci tu, fă Ioană ?
Mai coace sânul tău ciorchini ?
Și dacă-aș vrea la ei să mă închin
Tu mi-ai fi demon sau icoană?

Ce mai faci tu, fă Ioană ?
Mai ți-aromește gura a gutuie ?
Și... dacă-ar fi, ca în povești să fie
Să-ți fiu eu ochi, ai vrea să-mi fii sprânceană ?

P. S.
Dacă citești, să nu-mi răspunzi, Ioană !
Te-am botezat cândva,
Dar azi nu știu cum te mai cheamă .

Mai spune, Ioano!

Mai spune Ioano o poveste, mai spune ceva,
Și nu aprinde lampa cât focul încă arde ,
Doar păru-ți negru lasă-l, să pice în cascade
Precum o ploaie caldă ce mă va inunda !

Mai susură-mi nimicuri, sau vorbe de alint,
Și nu-ți pleca privirea când brațul meu te-atinge,
Suntem stăpânii nopții, și nu cunoaștem lege
Când călărim despotice pe herghelii de vânt!

Și toarnă-n cupe vinul, dulcea mea otravă,
Și, ca pe o raclă, pregătește patul !
Ceru' a crăpat, și-acoperă orașul
Cocoși cu trup de îngeri și aripi de zăpadă;

Nu-ți fie teamă! Cât suntem împreună
Pe tivul rochii tale vor înflori bujori;
De vom pieri pe ruguri, cenușele surori
Renaște-vor ca Phoenix, din pânțele de urnă !

Vino ! Și nu spune nimic Ioană... nu mai spune...

Marin Ion

Mândra ta

Călătorule,
În frunzele pomilor tăi
E primăvară
Și îți colindă seara
Dor de vară
La culcușul inimii tale.
Înmuguresc
Florile ierbii
Și vântul își suflă oftatul,
Iar în pădure
Pe furiș
Aleargă sprinteni cerbii.

Călătorule,
Întoarce-te acasă!
Unde îți cântă lin
Privighetoarea
Și unde în prag de primăvară
Te-așteaptă
Cosând pe-un rând de lăcrămioare
Cu fir de borangic
O ie
Te-așteaptă azi
...
Te-așteaptă mâine
...
Și când pașii tăi n-or duce
Nici praful de pe caldarâm
Ea dorul încă ți-l va duce

Mândra ta...

Autumnală

În piersicile vremii

Și-n cireșul zilei ei
Îmi tot port sărutul cald
Și atingerea fugară
A dragostei
de ieri
Prin guri de viespi
Cu trup divin
Prin glasuri de privighetoare
Prin frunze veștezi de mălin
Și-n fiecare floare
Răsar,
Mă-nalț,
Mă ofilesc
Și încă...
Încă
Te iubesc!
Georgiana-Adriana Mîrza

Noaptea ta

Iubește-mă
Și-ți voi da visarea
Cea de noapte depărtată
cea de ieri și azi
și de viața toată
tot o cauți.
Și cerul cu-ale sale
toate sfinte
îți va închina cântarea
ce numai noaptea o ascuți
când numai noaptea e în mine
când numai noaptea e cu tine
iubește-mă!
Sunt noaptea ta...

Pulbere de șoapte

Răspunde noaptea strigătului meu,
Și-mi iese-n cale vântul,
El îmi pătrunde-n trupul meu,
Și-nșfacă și pământul,

Petrece timp destul ca-n joc,
Să aibă parte și de foc,
Să țină-n șoapte toate-n loc,
Să mi se pară că-i un șoc
Ce strânge-n brațe ca un smoc
Buchet de șoapte și de foc.

Răspunde ziua strigătului meu,
Și soarele mă prinde,
El îmi pătrunde-n gândul meu,

Și-ncet-încet mă văd și eu.

Și trece timp de când s-a dus,
În cer să țină ziua sus,
Și să revadă din apus,
Cum poate sunt și poate nu-s,
Cum zice el...de-acolo sus....
Să stau cu el departe dus...
Răspunde dorul ce-am strigat,
Și-n cale-mi cu văzândul,
Mă-ntreabă unde-am fost plecat,
Iar eu i-am spus: cu gândul,

Și trece timp și mă ridic,
Privind în ceruri mă oftic,
Și plâng încet și vreau să-i zic,
De lumea-n care pic cu pic,
Se face totul din nimic...

Dorința

Am să pun înmiresmată
Dragostea-n cais..
S-o privesc ca altădată
Ea la mine pe furiș.

Raze aurii de soare
De o mângâie în gând,
Vise dulci să împresoare
Chipul ei atât de blând.

Argintii sclipirii de lună
Pe-nserat să se adune
Strâns legate în cunună
Dorul să îl poată spune.

Iar când adieri de vânt
Trec alene printre crengi
Tu zănatic legământ
Chiar de mine să o legi

Dar stai.....

Dar stai, nu te grăbi, plăcere.
Nu plânge și nu suspina,
Când viața rabdă și mai cere
Ca amarul fruct cu gust de miere,
Ea poate stă sau va pleca...

Dar unde-ți este nemurirea,
Când somnul bate iar la geam,
De când cu asta, cu iubirea,

Tu nu mai simți nici fericirea,
Nici locul pașnic unde stam...

Pe alții parte ți se pare,
Că nu gândești așa mereu,
Dar, uite, viața-ți nu dispere,
Și tu cu ea, cu-ngrijorare,
Nu crezi că sunt, dar sunt chiar eu.

De ce nu stai, o clipă-n viață,
Pe gânduri, dragă, și vei ști...
Ești nemurire, ești și hoată,
Dar noaptea unde vei dormi?

Tăcut e țărnul

De ce n-ai spus iubito
Din nou c-ai vrea să vii,
Ți-aș prinde-n blonde plete
Chiar razele-aurii.

În ochii-albaștrii de safir
Cu străluciri de lună,
Aprinsul suflet în delir
Pierdutul dor să spună.

De roșii buze și rubin
Aș prinde lungi săruturi
Ca veșnic să mă-nchin
Cu ale mele gânduri.

Dar marea ne desparte
Cu-adâncul ei suspin
Tăcut e-n zori țărnul,
Iar veștile nu vin.

Elev Paliuc Ionel, cls. a XII a A, Grup școlar Agricol „Andronic Motrescu ” Rădăuți

Poveste eternă

Pianul bătrân în odaie ațipește
Pe clapele vechi s-au stins melodii,
Doar foșnet de rochii risipesc cochete
Zbucium de inimi și poezii.

Iar trubadurii discreți își încearcă
Azi versuri fragile .
Ocheade trimit doamnelor oacheșe
Ce le răspund adesea timid, din priviri.

Și astfel povești de iubire se leagă,
Ce lumea în epoci le va aminti.
Ei sunt doar actorii născuți să atragă
Atat de multe - dramatice fantezii.

Iubire magică

El scrie poezie.
Ea o citește.
Și din privire se rătăcesc
Cărările minții prin lumi non terestre
Și printre stele, călătoresc.

Și-a inimii cale
Cei doi o urmează
Covorul cel magic îi poartă cântând.
Un vis fericit aievea visează
Cu ochii deschiși la vis surâzând.

Dragă

Pe poteca de la vie lin coboară
Duce-un coș de fantezie subțioară
Și e rosie ca focu', fața-i arde tare
Ca bădița la chindie, o așteaptă-n vale

Cu ochiul pieziș privește
Oamenii pe câmpuri,
Bădița nu se zărește
Ea e gânduri-gânduri

De nu vine, nici că-i pasă,
Nici o supărare
Că și mâine e o zi
Poate o fi cu soare !

Tu

Într-o zi
Mi-ai cerut rețeta fericirii
Te-am privit îndelung,
Ți-am luat mâna,
Ți-am numărat gândurile iarăși și iarăși,
Le-am întors pe ambele părți
Iar tu mă priveai
Apoi mi-ai mângâiat șuvița argintie,
Mi-ai privit degetele,
Obrazul, zâmbetul, privirea verzuie.

Iubește pe aproapele tău.

Evitând perechea

Cum de n-ai văzut până acum
Sclipirea acelor ochi
Ce te priveau neîncetat...
Doamne... și ce ZEU mi te păreai
Ca un suflet
La marginea unui colț de soare
Dornic să zboare...
Încă-ți mai văd aripile
Plutind spre cer
Vor să vadă speranța...
La fel de visătoare... ca și tine
Iar eu tot ca o visătoare
Mă alătur vouă
Și plutesc pe ale vieții aripi...

Ca un înger,
Ca un înger te păzesc,
Ca un înger te chem în noapte,
Spre scânteia ochilor
Ce altădată te priveau...
Acum stau proptită de rama unei amintiri
Și te văd cum zâmbeai
Așa ciudat de ... angelic
Și mi te potriveai
Ca un inel pe degetul miresei,
Ca o eșarfă la gâtul doamnei,
Ca un înger m-am îndrăgostit
De tot ce-i al tău
Și când te simt
Pielea ta-i ca mătasea
Și când te sărut
Îți degust buzele
Ca și cum ar fi ultima dată
Ca apoi să nu regret un sărut aromat al tău,
Și acum ca un înger,
Te urmăresc prin clipe,
Doar ca să-ți mai văd odată
Chipul privind pre al meu...

Sîrbu Liana, elevă la Liceul Pedagogic Ploiești

Trup rănit

O secundă aș mai fi stat să te privesc
Un minut n-aș fi încetat să mai trăiesc

O oră, de-aș fi putut, aș fi rămas...
Simt răni adânci în suflet ! Mă sfâșie încet,
Atâtea nopți pierdute încep să le regret..
Și atâtea gânduri rele, în urmă am să las!
Cerule privește îndurerat cu lacrimile amare,
Gustându-le, rămân un fir de trandafir fără petale.
Aș vrea să plâng, să țip, să cred că nu-i nimic real!
Privesc în mine: am suflet gol, e totul vid!
În întunericul rigid, mai bine mor ...mă sinucid!
Dar când voi vrea să mă întorc, să pot să fiu tot ce eram!
Atât mister... atâta ură... așa sinistră-i lumea mea!
În ea mereu mă regăsesc, în ea trăiesc, visez în ea!

Stoica Ana, Colegiul Național “Mihai Viteazul”, Ploiești

La guerre de l'amour

L'Amour est un piège, un abîme, une cage
De plaisirs et souffrances, d'extase et de tourments.
Ce violent plaisantin sans âge et sans image,
Dans ses torrents emporte les nains comme les géants.

L'orgueil de la guerre qui forge l'égoïsme
Qui embrase et fureur et haine et discorde
Peut rapprocher les cœurs dans la mêlée des hordes
Et braser les plus grands au plus grand héroïsme.

Deux généraux pélasgiques se heurtent l'un à l'autre,
Dans la bataille féroce. Tous deux sont légendaires,
Dans leur monde lointain tout comme dans le nôtre;
Dieux parmi les Hommes; l'une et l'autre [sont] solitaires.

Ils avancent leurs fers tout en visant la gorge.
Ils ne veulent [plus] que la mort, dégoûtés de la vie
Pour faire taire les cris de leurs lames inassouviées
Ils fusent [l'un dans l'autre] comme feu et métal dans une forge.

Cette épuisante lutte les entraîne à l'écart
[des combats.
Ils s'écartent et s'observent; un feu brûle leurs entrailles,
Plus puissant que la haine et des épées le fracas;
Ils ne veulent pas se tuer. Ils veulent plus qu'une bataille.

Miroir l'un de l'autre, ils sont parfaits ennemis,
Irascibles, belliqueux, anarchistes et tueurs.
L'une lionne, l'un chasseur, tous deux proies
[et prédateurs,
Tous deux au bord du gouffre de l'ultime tuerie.

Elle est droite. Comme lui, elle ne compte plus
[ses conquêtes

Comme lui elle méprise des amants les requêtes.
Les soupirs et les pleurs n'appartiennent qu'aux faibles,
Aux étourdis, aux lâches, aux filles et aux éphèbes.

Ils ne sont pas leur lot. Pour les fauves, l'amour est un jeu
Quelle panthère abaissera-t-elle la première ses crocs,
Pour que l'autre délaisse ses dessins sépulcraux,
Et commettra pour l'autre un acte honteux,
En présentant de son gré un flanc vulnérable
Pour briser les murailles d'un cœur indomptable?

Tous deux ont confiance aveugle en leurs charmes,
Nul n'est prêt à céder, faiblir ou hésiter.
Tous deux attendent que l'autre se désarme,
Un silence parfait comme seul bouclier.

Les rapaces s'observent, superbes, impatients,
Deux statues de granit surplombant un océan
De corps, cuirassés d'airain, de fer et d'or,
Étoiles dans le ciel et phares dans un port.

Le gouffre de tourments se forme en leur esprit,
Délicate tranchée de néant et d'envie
Cajoleuse caresse aux tristesses infinies;
L'Inconnu. Ce torrent qui effraie et séduit.

Le piège de l'amour se referme doucement.
Sa poitrine musclée bat pour elle déjà,
Son sourire impertinent ne la désoblige pas,
Il n'y a plus qu'un pas à franchir à présent,
[l'orgueil, Pour que d'ennemis, ils deviennent des amants.

Baisers volés, caresses perdues dans la nuit,
Bonheur dérobé aux vies des soldats fauchés
Par la guerre; euphorie coupable qui détruit
Âme et réputation de brutes expatriées :
Cruel, cruel amour!

Désir de douleurs, déchirement intérieur
Des sens, des rêves, du cœur; effroyable torpeur,
De l'esprit délateur des traîtres et des voleurs;
Cruel, cruel amour!

Ils s'unissent, ils se déchirent, s'aiment et se rejettent,
Quel délire, quel mal aveugle et quelle tempête!
Cruel, cruel amour!

Goûts du sang et de chair, deux idioties humaines,
Il ne sera pour eux qu'un fardeau, une peine,
Cruel, cruel amour!

Il causera leur perte au sommet de leur gloire,

Les farauds sont vaincus, il n'y a pas de victoire,
Ceux qui aiment la guerre n'ont auront que des heurts,
Ce qui cause tant de peine n'attire pas le bonheur.

Miruna Tarcău, Montreal
Războiul iubirii

Iubirea e-o capcană, un abis o colivie
De plăceri și suferințe, de extaze și de zbucium
Obraznic îndrăzneț și anonim
Pe toți ne cucerește și toți îl cucerim.

Orgoliul războiului forjează egoismul
Care înlănțuie furie și ură și discordie
Apropie inimi in vârtoarea mulțimilor
Și pune pecetea curajului pe sufletul eroilor.

Doi generali pelasgi se-nfruntă
In bătălie. Doi legendari din lumea lor departe până azi.
Zei printre oameni, singuratici; el și ea.

Țintesc cu sabia grumazul
Dezgustați de viață vor doar moartea
Se topesc unul într-altul, metal in forja făurarului
Să uite de vuietul armelor nepotolite.

Confruntarea îi scoate afară de lupte
Se desprind și se privesc cu foc interior
Mai arzător decât lupta și ropotul armelor
Nu vor să se omoare ci vor mai mult de-atât.

Unul altuia oglindă, dușmani proverbiali
Irascibili, agresivi, anarhiști și criminali
Leoaică vânător, pradă prădător
În cumpăna masacrului final.

Stă dreaptă. Disprețuind iubirile trecute
Și el și ea așteaptă de mâine să-i întrebi.
Lacrimi si suspine sunt slăbiciuni deșarte
Pentru cei slabi și lași și fete și efebii.

Altfel sunt ei. Iubirea panterei e un joc
Când el ascunde colții și-așteaptă lovitura
La locul slab momind-o rușinos
Să spargă zidul unei inimi prea-păzite.

Orbiți de personalul farmec
Nu vor ceda, slăbi sau ezita
Unul și altul așteaptă dezarmarea
Folosind liniștea ca pavăza.

Granit sculptat peste ocean de corpuri
Observatori rapace, superbi, neliniștiți

Cu platoșe de plumb, de fier, de aur
Stele pe cer și faruri într-un port.

Prăpastia de zbucium în suflet se-adâncește
Feliu de dorințe și neant
Liniștitoare mângâieri, tristețe
Necunoscut torent seducător și-nfricoșat.

Capcana iubirii se închide
În pieptul lui călit inima bate mai tare
Surâs impertinent, orgoliu-înfrânt
Ultim prag între dușmani și-ndrăgostiți.

Săruturi furate, mângâieri pierdute-n noapte
Fericire ascunsă de soldați rătăcitori
Euforie vinovată ce arde suflete
Și reputație de brute fără patrie
Iubire, iubire crudă!

Dorință de dureri și sfâșieri de suflet
De inimi, de simțuri și de vise
Minte somnolentă de hoți și trădători
Iubire, crudă iubire!

Se unesc, se sfârâma, se iubesc și se adună
Ce delir, ce orbire, ce furtună!
Iubire, iubire crudă!

Obsesie de sânge și de carne, ce prostie umană!
Va fi pentru ei povară și durere.
Iubire, crudă iubire!

Se vor pierde pe culmi de glorie
Vanitoșii sunt învinși fără victorie
Îndrăgostiții rămân cu loviturile
Din război nu se naște fericirea.

Numele și prenumele: Miruna Tarcău
Născută la data de 15 iunie 1990, în localitatea București, județul Ilfov

Repere: Publicarea romanului l'Ile du Diable, 400 pagini, Edition Carte Blanche, Montreal,
2006; colaboreaza la Revista Candela, Montreal
si la Revista Destine, Montreal,(revista Uniunii Scriitorilor români din Canada)

Sentiment

Încerc să îți descriu un sentiment simplu.
E atât de simplu,
încât mă întreb
dacă, de fapt, nu îl știi deja
și-aș fi desuet spunându-ți.

Să-ncep cu noapțile nedormite
sau cu lacrimile fără rost?
Poate cu frumusețea dimineții
izvorâtă din surâsul tău?
De ce nu-mi spargi zbaterea
șoptindu-mi simplu: te iubesc?!

Suflet

Glasul tău îmi răsună și-acum
în adânc de suflet.
Oare există ceva mai profund?

Un miros de iasomie mă îmbată
când te văd în mintea-mi,
firavă și timid zâmbitoare.

Suntem două suflete rare
Ce nu se pot despărți și care
Se contopesc într-un singur suflet,
mult mai mare...

Țilimpea Andrei, elev la Liceul Pedagogic Ploiești

Doar tu

Doar tu dansezi în casa goală
Pe muzica ce s-a oprit,
Și trupu-ți unduie din poală,
Din sânii grei și din buric,

Văzduhul gol se înfioară
Sub pasul rozelor când treci,
Și dorurile se răscoală,
Sub gura ta cu buze reci.

Eu te-am iubit ca pe-o regină,
Beții de roze și nectar,
Când muzica suna-n surdină,
Printre pereții dați cu var,

Eu te-am iubit ca pe-o poveste
De care-acuma ai uitat,
De când bătut-ai în ferestre,
De când pe ușă ai intrat,

Și au rămas doar trandafirii,
Să moară leneși în prezent,
Sub pașii florilor, când mirii,
Își poartă sufletul absent.

Eterna?

Eternă, eternă, eternă,
Femeia este eternă?
Când capul ea-l pune pe pernă?
Doar valul de mare-i grăbit,
Ca visul ce-n roze-a murit.

Eterna-i iubirea, eternă?
Doar pașii se sting câte-un pic,
Și colo-n dantela din pernă,
În nopți, nu rămâne nimic.

Iar golul din inimi ne poartă,
Pe-un drum de iluzii perfid,
Când luna își scutură moartă,
Luminile tulburi pe zid.

Pășim prin saloanele goale,
Prin care doar visele zbor,
Tu treci cu un foșnet de poale,
Eu calc apăsător pe covor.

Prin lume

Prin lume noi trecem atât de singuri,
Cu păsări pe umeri, cu păsări în noi,
Primăvara se-așează verde pe crânguri,
Și creștetul ud e, de molatece ploii.

Vom umple iar scoica sau vechea ulcică,
Cu luna ce trece foșnitoare prin vis,
Se scutură frunza și soarele pică,
Ca o pată de cerneală, peste tot ce am scris.

Speranțe tăcute spre cer urcă-n zbor,
Și simt cum se-nalță făptura de lut,
Atunci când pe gură, se lasă ușor,
Al patimii tale, de flăcări sărut.

Încăperi. Glasuri

În încăperea goală și plină de miresme,
O doamnă subțirică și strânsă-n catifea,
Cu poala fluturândă, ca într-un vis dansa,
Prin orele trecute ale toamnelor de-acum.

Din cer, privind-o luna, razele-și desfăcea,
Lăsându-le să cadă pe-ntunecata floare,
Pe trupul ce mișcarea îl transforma-n ardoare,
Sub bolta ce-n miresme, o binecuvânta.

Bine-ai venit iubito, adânc în labirint,
Tăcerile ce zboară în jur ca liliecii,
Să le-mpărțim; pe urmă, în umbre, toți pereții
Să-i scrijelim în taină, cu litere de-argint.

Din noapte o să facem grădini, ca să răsără,
Printre copacii negri și-atâta de pustii,
Privighetori să cânte, pentru cei morți și vii,
Cu glasul lor cel moale, pe crengile de ceară.

În încăperea goală, prin lungile galerii,
Ea trece-ntunecată, mișcând ușor din poală,
Iar cupele-nflorite, aromele-și răstoarnă,
Gonind gălăgioase, ecouri de copii.

Vanghele Ion, Ploiești

Când toaca raiului bătea...

Te văd...
Te-am mai văzut cândva
În altă viață, în altă stea
Sau poate în fulgii de nea
Ce mistuiau pădurea grea
Când raza soarelui plângea,
Când vântul viu mă mângâia,
Când toaca raiului bătea...

Te simt...
Și simt căldura ta
Ce o sorbeam când răsuflea
Tăcerea ta în noaptea rea...
Și simt tot ce simțeam cândva,
Când inima îmi tremura,
Când glasul tău mă adormea,
Când toaca raiului bătea...

Te-aud...
Mă pierd în vocea ta,
În ochii tăi de peruzea,
În visul tău de catifea
Ce lăcrima și suspina
Când cerul tot se-nnoura,
Când dansul ploii începea,
Când toaca raiului bătea...

Când toaca raiului bătea,
Pământul se cutremura
Și în cutremur se pierdea
Și sunetul ce-nfiora

Sufletul meu ce nu zărea
Sufletul tău care pierea,
Când doar lumina îți zâmbea,
Când toaca raiului bătea...

cuvântul meu există doar în esența ta...

ascult pierdut cum scena sufletului tău își sfâșie cortina
și cum din pleoapa ta încep să izvorască, lin, vii ploi ce strălucesc,
divin ador parfumul tău; de dor aprins, îți sorb lumina,
efervescenta vântului ți-o răsucesc în buze și îți șoptesc...
...cuvântul meu...

și raza ta de-argint etern se dantelează mistică și fină,
căci te-ai născut vis alb, o albă auroră orbită-n propriul sânge...
și nici nuanța din privirea ta, atât de caldă și senină,
nu se revarsă, nu respiră, nu doarme, nu râde și nu plânge,
...există doar...

cristal de cer împrăștiat în tâmpla mea de aur și fierbinte!
așteaptă-mă să te acopăr sub răsuflarea crinilor de lacrimi
și să te cern apoi printre nisipul dintr-a gândului sorginte!
ca să mă pot descoperi, printre veșnicii și patimi,
...în esența ta...

alb

sufletul meu tânjește după glasul tău
alb,
alb și rece ca zăpada de cristale vii,
buzele mele îți strigă finețea mâinii albe,
albe ca și inocența ta divină...
divină e întreaga ta ființă
albă,
albă ca lumina, albă în lumină...
stralucitoare cugetări,
stralucitoare amintiri,
stralucitoare străluciri
albe,
albe în gândirea ta perfectă...

ochii mei tânjesc după ochii tăi
albi,
albi, de primăvara dulce, înstelată,
lacrima mea îți cheamă umărul
alb,
catifelat cu roua dimineții,
alb ca visele tale
albe,
albe ca o grădină parfumată, de crini.
zori de argint,
clipe de-argint,
alb...

alb e totul lângă tine...

dragostea mea – cuvântul tău
alb,
alb clopot de veche mănăstire...
dorul meu îți cheamă mângâierea
albă,
albă perlă, cu luciri de lună,
spiritul meu e-n spiritul tău
alb,
alb ca raiul soarelui de mai...
alb în genere,
alb în tine,
alb din tine,
albă supernovă de iubire,
alb sărut de armonie,
albă speranță, albă nemurire...
tu ești albul absolut.

Vasilescu Bogdan-Alexandru, Ploiești: Sunt membru al Cenaclului "Orfeu", desfășurat în cadrul Bibliotecii Județene « Nicolae Iorga » din Municipiul Ploiești, cenaclu desfășurat lunar ; Scriu poezii din perioada liceului, fiind adept al simbolismului. Am foarte multe poezii scrise, dar nepublicate încă, urmând ca unele dintre ele să apară, spre sfârșitul acestui an, în cadrul unei Antologii de poezie, editată sub egida Bibliotecii Județene « Nicolae Iorga »; În ultima perioadă îmi place să compun poezii caracterizate mai mult de postmodernism ; În cadrul Cenaclului fac traduceri în limba engleză, dar mai ales, în engleza veche.

SECȚIUNEA EPIGRAME ȘI CALAMBURURI

Love story

Demult, în clasele primare,
Am cunoscut o fată care
Mi-a dăruit învățătură
Întâia oară-n formă pură.

Pe fața ei citeam iubire,
Mai clar ca-n cartea de citire,
Și timpul se oprea din zbor,
Pierind cu domnu-învățător.

Ființa ei, ca-ntr-un buchet,
Strângea întregul alfabet,
Cu litere mijind cuminte
Dulci începuturi de cuvinte.

Avea pe "a" din aluniță ,
Și cei doi "v", din veveriță.
Un "c" suna din clopoțel
Să dea de veste lui "I-mare"
Ce sta de pază-n Irinel,
Că "s" se-ascunde-n sărutare,
Când "f" roșește-n flori de ie,

Și “m” la mijloc o mlădie.

Pe umeri gingași, mici și moi,
Puteam să număr pân-la doi,
Și degețele delicate
Se lasă zece numărate.

Din părul ei puteai să știi
Că-s blonde zecile de mii,
Și-n ochi albaștri tăinuit
Clipea plus-minus infinit ...

Copila, înflorind femeie,
Cu-ngăduință-a așteptat
Copilul, devenind bărbat,
Învățătura s-o încheie.

Așa, încetul cu încetul,
S-a terminat tot alfabetul.

Cu literele-acestea iar
Se scrie un abecedar,
Citit în anii cei târzii,
Când vom redeveni copii.

Romeo și Julieta

În lume dușmănoasă și haină,
De sus primără-n dar să se iubească.
Aceasta-i tragedia: e divină
Iubirea lor, iar moartea – omenească!

Vorba lui Ranetti

De-ar mai trăi, uitându-se atent
La toți acei câți stau în Parlament,
– O, ce dă lume stă!, s-ar fi mirat
Ranetti azi .– Și nici un om... dă STAT!

Romeo și Julieta la Mizil

Romeo, Julieta la Mizil?!
Povestea-atunci nu-i chiar așa amară:
Trăiesc și astăzi, au și un copil,
El este “naș”, iar dânsa șef de gară!

C. Berbente, București

Berbente Corneliu, prof. univ.dr.ing

Publicații literare: “Epigrame și ... altele”, Ed.Tehnică, Buc.1996, “Spre aducere aminte”-
Versuri- Ed. Pro Transilvania, Buc.2006

RONDELUL FERICIRII

Să-ți umplu cu nectar paharu' ...
Prezența mea să-ți fie dar;
Tu să-mi șoptești vorbe cu "caru" ,
De care eu nu am habar.

Pe cer să ne însoțească haru' ,
Să porți în palmă un coșar ;
Să-ți umplu cu nectar paharu' ,
Prezența mea să-ți fie dar .

S-apară-n noapte, pe cer , caru' ,
Să te sărut numa' pe-ascuns ,
Prezența mea să-ți fie daru' ,
Se înțelege: Nu-i de-ajuns ,

Să-ți umplu cu nectar paharu' ...!

RONDELUL BLONDELOR

Și-a dorit să fie blondă ...
Cu puțin pistrui pe față ,
Știe el, c-așa-i la modă
Și poți reuși în viață .

El i-a cumpărat o Skodă ,
Cea mai tare de pe piață ;
Și-a dorit să fie blondă ...
Cu puțin pistrui pe față !

Scumpă ea este la vorbă ...
Numai părul e de vină ;
Este cum vrea el, la modă ,
Vocea... puțin masculină .

Și-a dorit să fie blondă !

RONDELUL FIDELITĂȚII

Când el veni acasă clei ,
Din crâșmă, nu de la femei ,
Pe doamna lui a întrebat...
De l-a-înșelat !?

Bărbate, nu te-am înșelat...
Avea doar gradul de soldat ;
Când el veni acasă clei,
Din crâșmă, nu de la femei .
Nu fu nicicum vreun general

Și nici vreun doctor de spital ;
Era un soldățel timid ,
Oricum... valid !

Când el veni acasă, clei !

DILEMA LUI ROMEO

- Juliet', mă bagi în boală ,
Când pozezi mai toată goală !?
- Da, Romeo! Fac cum vrei!
O să-mi pun niște cercei!

DILEMA CUCULUI

Afectat de aviară,
Panicat, cuprins de teamă,
Cucu stă mai mult pe-afară.
Nimeni nu-l mai ia în seamă !

Cehan Aurel – Huși

Autor al plachetei de epigrame TERAPIE ÎN CUVINTE
Colaborator la mini-antologia umoristică SECHESTRAȚI ÎN UMOR, premiată la Festivalul
„C.Tănase”, Vaslui, 2004. Colaborator la mini-antologia umoristică CORECȚII CU
ZĂMBETE, premiată la Festivalul „C.Tănase”. Colaborator la volumul „Voci lirice
vasluiene” 2006.

Comedia Romeo și Julieta

De dimineață am întocmit o poezie
Despre Romeo și Julieta-o tragedie.
Domnul Ranetti nu s-a bucurat.
(Nu i-o fi plăcut?)
Și la Mizil el ne-a taxat.
Unui președinte hazliu:

Nea Băsescu, pe vapor,
Stă, privește la popor...
Să facă o baie de mulțime?
Mai bine spune o vorbă din topor: Să trăiți bine!

Cocoloș Vlad, Liceul Pedagogic Ploiești

Sfat

Să nu urlați prea tare, răgușiți.
Cunosc eu o rețetă de oameni fericiți:
Să conjugăm în cor cu suflet de copil:
Eu râd, tu râzi, noi râdem la Mizil

Sfatul lui Ranetti

Ca s-aflăm unde-au trăit
Julieta și Romeo cel vestit
Ranetti ne dă un sfat serios:
Să citim HLIZIM ... pe dos.

Relativitate (relativism)

Romeo și Julieta – eternă pereche
La Mizil poposesc un "moment".
Lângă Ranetti și muza lui veche
Se schimbă și clipa în"monument".

Prof. Gheorghiu Lidia, Iași, profesoară de matematică

Schimbare

O! Romeo! O! Julieta!
La Mizil e alt destin:
Ranetti, poet modern,
A schimbat otrava-n vin.

Surpriză

Când Romeo și Julieta sunt uciși de bietul Will
Ai să zici că niciodată n-ai să îi mai vezi în viață.
Și, totuși, surpriză vei avea în urbe la Mizil,
Să-i vezi cu-n domn, Ranetti, sporovăind în piață.

Coincidență

Nu-i Mizilul ca Verona
Nici Ranetti ca Shakespeare,
Dar Romeo și Ramona
Au murit tot de la vin.

Ilie Andra, Liceul Pedagogic Ploiești

Unui critic literar agresiv
Ieri, o mână criminală,
M-a înjunghiat în stil barbar.
Nu, n-a folosit cuțitul,
Ci doar "Bocancul literar" !

Testament (1907)

Eu, Ranetti, scrib umil, pe Romeo-am parodiat,
Pe Julieta, ce păcat, am cuplat-o cu'n debil !

Toți țărani, și-un vechil, de necaz s-au răsculat.
Să-i calmeze, peste veac, Bădicioiu din Mizil !

Rugăminte

(Către conducerea Liceului "Grigore Tocilescu", Mizil)
Citind, mai ieri, "Romeo și Julieta la Mizil",
Gândeam, profund, la protejarea piesei lui Ranetti.
Soluția-i simplă, cred, s-o tipăriți pe folie de vinil,
C-atunci, ignarii din liceu, n-o pot preface în confeti !

Imre Iuliu Augustin, Timișoara

Dezamăgire

În noaptea nunții cu Julieta,
Intră Romeo la idei :
Nu s-a simțit în largul lui,
Ci s-a simțit în largul... ei.

Avertisment

Cenacliști de-aiurea,
Ce vă știți filați,
Urlați la Mizil,
Tăceți la Urlați !

Calambur ca la Mizil

Ranetti te furnică,
Oricât ai fi de mic.
Sămânța lui de vorbă
Ajunse mizilic.

Janet Nică, Ostroveni, Dolj

Nouă cărți de poezie „eseuri și aforisme”
Redactor la revistele Lamura și Mileniu din Craiova
Președintele cenaclului Comuna Literară Bechet din 1975 până în prezent
Cinci diplome de excelență pentru activitate literară și culturală, opt premii naționale pentru
poezie și critică literară
Ordinul Ziariștilor, clasa de argint
Cetățean de onoare al orașului Bechet

Romeo și Julieta la Mizil

Au trecut mulți ani în șir,
De când, dragul de Shakespeare,
Din Verona i-a adus
În scris - nu cu bicicleta -

Și-n povestea lui ne-a spus,
De Romeo și Julieta.
Dar s-a găsit mai subtil
Don Ranetti, să-i găsească
Tocmai aici, la Mizil
Povestea să și-o trăiască.

Romeo și Julieta, români !

Cum în Verona s-a petrecut
Povestea lor curată,
Romeo și Julieta au avut
O soartă încrunțată.
Ranetti, un om cu stil
Se gândi foarte bine:
Să îi aducă la Mizil
Cu nume mai române.

Romeo și Julieta din Mizil

Ce idee i-a venit
Lui Ranetti, dragul,
Să-i cheme și au venit
Să îi treacă pragul
Romeo și Julieta,
Dar nu cei din Verona.
I-a primit cu trompeta
Erau de-aici, din zona
Orașului Mizil -
Dac-au murit sau sunt vii
E-un lucru mai subtil,
Ranetti povestește – tu trebuie să știi !

Prof. Neacșu Oltea, Lugoj, Jud.Timiș

Articole publicate in ziarul Actualitatea din Lugoj

La Ranetti-n foișor

La Ranetti-n foișor
Stătea într-un colțișor
Julieta oftând de dor.
Era tristă, chiar plângea:
Vai, vai, vai, dragostea mea!
În Mizil oi da de ea?

Neagu Roxana, Liceul Pedagogic Ploiești

Educație

I-am dat pilde și povețe,
Dar el nu e realist:
Cică nu vrea să învețe,

Că se face fotbalist.

Lectură

Mama l-a atenționat:
Ți-a căzut cartea din mână
Tresare: "N-am observat!"
Cufundat fiind în lectură!

Pițigoi Raluca, Ploiești

Lui George Ranetti

Precum Romeo și Julieta în vechime,
Iubire, am năzuit să ajungem pân' la tine.
Dar tot mergând tiptil, tiptil,
Am ajuns... doar la Mizil!

Unui sinucigaș

Iată că-n mileniul trei
Nu poți nici să mori, de vrei.
Fiindcă groapa e mai scumpă
Decât o vilă pe... Tâmpă.

Trifon Mădălina Elena, Liceul Pedagogic Ploiești

CALAMBURURI

De inima albastră
În strofe eu îți scriu
Julieta mea frumoasă
O! prea frumos Mizil !

Eu râd, tu râzi adese,
Și-ți zici – Ce Pisălog
Săracu Dumitrescu –
De tine când mă rog
În poezii sau schițe,
Să lași pe Dom Paladu
Madamei Strakinidy
Sau Domnișoarei Miau.

De atunci el râde-adesă
Și din Italia scrie cu ofuri și cu ahturi
Scrisori pe grele file.
Când vesele, când triste
Sunt rândurile sale

Povestea se repetă
Nimic nu-i stă în cale.

O Julieta și un Romeo
Merg ținându-se de mână,
Chipul drag să-l oglindească
Într-o apă de fântână.

Și la pas agale, agale,
Se îndreaptă ei ușor -
Le iese Mizil în cale
Tulburând iubirea lor.

Și-atunci iată ce gândiră –
drumu-i lung, iubirea grea –
ea de mână mai că-l lasă
el răspunde c-o bezea.

Și alta poveste – ncepe
La Mizil ce-i doi rămân
Ea, Julieta
El, Romeo
Pentru o noapte din destin.

Prof. Romanica Jenică, Vatra Dornei

Rugăciunea lui Bănescu
Dă-mi zilnic baie de mulțime –
Prezis-a-mi toată vara **Netti**,
Cea grijulie, tandră-n rime,
Nu **rom**, **e-o** tară, dă-mi fornetti.

Ironică mândrie românească
Tarom e o companie
Cu piloți din Primăverii ;
Țara are loterie
Ce-a dat la greci chix averii.

Campanie europeană
Fă-mi zilele ferice-n toamnă,
Când mă alegi fără habar ;
Deși ești țată vei fi doamnă,

S.O.S. folclorul !
Doljul ie tare mândră
La șezători îmi arată
Dar manea se vrea tandră :
Unde-i doina de-altădată ?!

Tartina microbistă
Cu **arome**, **o** vecină
Îi prepară o tartină ;
Mâncând-o, Steaua învinge

Și Gigi punga nu-și strânge.

Implicarea micului gurmand

Ia-mi zilnic cremă “ Nusetti”
Și fă-mi prăjitura “ **Netti** » ;
De ești grijulie tare
Pune-i **rom, e-o** desfătare.

Prof. Tudor Ana, Mioveni

De-ar fi fost ai lui Ranetti,
Romeo și Julieta
La Mizil, nu la Verona,
Ei ar fi mâncat spaghetti.

Într-o creație cu stil,
Julieta-i din Mizil.
Romeo e-ncântat
Inima că i-a furat.
De la Mizil am aflat vestea
Că Ranetti a scris povestea.

Deșteaptă-te Romeo din visul cu Mizil
Spre casa lui Ranetti strecoară-te tiptil.
Deșteaptă-te Julieta, gătește spaghetti!
Să nu te otrăvești într-una cu Fornetti.

Berbec Adrian, Liceul Pedagogic Ploiești

Infidelitate

- Julieta, draga mea,
Lumea-ntreagă eu ți-aș da
De-aș primi inima ta!
- O, Romeo, ai lipsit!
Eu pe altul mi-am găsit!

Materialism

Julieta e pe fir:
- Romeo, sunt la Mizil,
La Ranetti cel gentil.
Dă-mi mesaj când ți-ai luat
Un Audi și-un Passat.

Gând rău

Julieta cea frumoasă
Stă cu Romeo la masă.
Iar Ranetti, om șiret,
În Mizil venind acasă,
Gândi într-un mod deștept:
„-O să o fur pe fereastră!”

Chirăsnel Alina, Liceul Pedagogic Ploiești

